

безсилни; Богъ исказа любовта си на работи, като даде своятъ единороденъ синъ. Много сж дароветъ Божий на грѣшниците. Умственитѣ науки и тѣлеснитѣ сили, храната що ядемъ, дрехитѣ дѣто носимъ, здравето ни и хиляди други скъпоцѣнни дарове ни задължаватъ сѣкий день да хвалимъ Бога. Нъ колкото и да бѣдѣтъ голѣми тия дарове тѣ сж изгубватъ като капка вода въ морето, прѣдъ онзи голѣмъ даръ — синътъ Неговъ. И наистинна безъ този голѣмъ даръ какво би ползували насъ сичкитѣ други дарове, ако да живѣхме и умирахме безъ Христа? Тойзи е дарътъ, що е Богъ общалъ на прародителитѣ ни въ Едемския рай и когото Авраамъ, Давидъ и всичкитѣ пророци чакахъ и желавъхъ. Той е обещанната милость на отцитѣ ни. Той е милостта, която никоѣ нѣмаше право да иска и да я чака. Никога не щеше да влѣзе въ умътъ на човѣцитѣ, било и на Ангелитѣ, че Богъ ще ни даде синътъ си. Отистина за такъвъ даръ никога не можехме да заслужимъ. Човѣкъ не заслужва за нищо друго освѣнъ за вѣчна мжка. Добритѣ наши благословии сж изгубени по причина на грѣховетъ ни; храната ни, облѣклото ни и се що ни са дава, не сж нищо друго, освѣнъ само една милость. А когато размислимъ за сичкитѣ тия дарове, сички други добрини са изгубватъ, както най-свѣтливитѣ звѣзди са изгубватъ при изгрѣвацето на слънцето. Голѣмината на любовта са разбира отъ голѣмината на дарътъ; тѣзи голѣмина е голѣмината на Господа нашего Исуса Христа, който са нарича още единороденъ синъ. Макаръ тѣзи голѣмина, тѣзи слава негова да са закри,